

Michaela
Burdová

Poselství o jednorozcích

Zrádné hory Dragor

FRAGMENT

POSELSTVÍ JEDNOROŽCŮ ZRÁDNÉ HORY DRAGOR

také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.fragment.cz

Doporučujeme další e-knihy:

Michaela Burdová – Křišťály moci – Zrada temného elfa

Michaela Burdová – Křišťály moci – Hněv Pána ohně

Henry H. Neff – TAJEMSTVÍ GOBELÍNU – Probuzení Astarotha

Henry H. Neff – TAJEMSTVÍ GOBELÍNU – Na pokraji zkázy

Michaela Burdová

Poselství jednorožců – Zrádné hory Dragor – e-kniha

Copyright © Fragment, 2011

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována

bez písemného souhlasu majitelů práv.

Poselství jednorožců

Zrádné hory
Dragor

Michaela Burdová

*Druhou knihu věnuji opět své drahé rodině za pochopení
a nezměrnou lásku, kterou mě zahrnují celý můj život.*

A také za to, že díky nim jsem taková, jaká jsem.

*A svým milovaným kamarádkám za neochvějně vlny
trpělivosti, když jsem je otravovala s prosbami o pomoc nebo
na ně neměla čas.*

O SAH

Počátek války	7
Porozumění	17
Hlas z minulosti	28
Rubínové údolí.....	–
Jezerní pevnost.....	–2
Bitva na pobřeží jezera Alanta.....	0
Souboj.....	66
Cesta do hor.....	76
Nová posila	ž1
Kočkoroh	10
Nebezpečné hory.....	112
Stíny zla	1 2
Plamenem přesvědčení.....	1–6
Na krvavém poli.....	170
Nástrahy na každém kroku.....	181
Bitva o Santiel.....	1ž7
Za bouře v jeskyni.....	212
Soumrak zkázy	221
Pomoc z nebes.....	2 7

Amildia.....	2 2
K hlavní bráně	261
Bolestné ztráty	27–
Po válce.....	28
Vyšší vývojová forma.....	01
Za stínem tajemství.....	1

ÚVOD

PO ÁTE VÁL Y

alos už nebyl zdaleka tak plný života, jako kdysi. ličkami se jen zřídka kdy mihl nějaký člověk. lidé byli zavření ve svých domech, plni strachu a zoufalství. Bylo jen otázkou času, kdy král pošle všechny lid z alosu do úkrytu v podzemí Santielu. Válka už se blížila a strach mezi lidmi rostl každým dnem.

Atmosféra stále houstla a napětí i beznaděj v celé zemi nabývaly na síle. Největší válka věků se blížila, města a vesnice byly neustále napadány kirlopy a temné bytosti se pomalu začínaly nořit ze svých úkrytů a z ústraní. Vycítily přítomnost vzrůstajícího zla

ilandgarii zachvátila panika a zoufalství. Svět dobra se pomalu hroutil naděje každým dnem pohasínala, téměř nikdo už nevěřil v záchranu světa. Nebezpečí číhalo na každém kroku

Můj pane , ozval se roztřesený Tevlop.

Tak, a je to tady, usoudil z jeho ustaraného hlasu král. Stál na terase své komnaty v nejvyšší věži Eleanor a shlížel na alos, který zalily ranní sluneční paprsky. Dopadaly i na Dvojčata dvě věže, obklopující Eleanor ze stran. Dvojčata překrásně zářila zlatavým třpytem, který se odrážel od jejich tyrkysově křiš álové omítky.

Ano, můj pane, přitakal sklesle Tevlop, stojící královi za zády.

odhen ještě jednou přešel očima po svém městě. Nespočet starobylých a vznešených bílých a modrých domků, seřazených v úhledných řadách alos byl největším a nejkrásnějším městem ilandgarie. A také nejstarším. Mohutné vysoké kamenné hradby za městem

zářily křiš álem a slunečním jasem a obklopovaly Tři věže. Na dvě z nich, Dvojčata, měl král krásný výhled. Věže byly mezi sebou propojeny dvěma Modrými mosty a stejným mostem byly spojeny i s nejvyšší věží Eleanor.

Nakonec se král obrátil ke svému věrnému rádci. Tvář měl plnou vrásek, které nebyly jen důsledkem stáří, ale především těžkých obav a starostí. Ale zároveň z jeho tváře vyzařovalo i velké odhodlání a vyrovnanost.

Tak mluv, Tevlope. Jak velká je Valgarova armáda vyběhl ho eodhen, připravený na vše.

Králi, začal Tevlop pomalu, je obrovská naši vojáci ji viděli pochodovat po okraji Zerovského lesa. Včera prošli kolem vesnic usy a Nebel, které se před dvěma dny úspěšně ubránily proti útoku další skupiny kirlopů, a srovnali je se zemí Pane, nemírí sem jen kirlopoové, ale i noxogové. Dohromady k nám pochoduje armáda s patnácti tisíci nestvůrami.

8 Patnáct tisíc vyjekl král zděšeně. To není možné Tolik tolik zla dokázal Valgar stvořit

Ano, ale to není všechno, můj králi, pokračoval sklesle Tevlop. On on probudil i Takry

Takry šeptl král nevěřícně a obličej se mu zkřivil v děsivou grimasu.

Víš, co to tu říkáš, Tevlope Máš ponětí, co to znamená Jsi si tím jistý

Ano, přisvědčil věrný rádce s očima upřenýma na špičky svých bot.

Král se div nesesypal. Trochu zavrával a pak se odpotácel do své komnaty, kde usedl na honosný trůn.

Kolik zeptal se po chvíli.

Dvacet, můj pane, odpověděl mu opatrně Tevlop.

Dvacet Takrů Rozmetají náš hrad jako domeček z karet rozkřičel se eodhen a přitom div neseskočil z trůnu. S něčím takovým vůbec nepočítal. Chvíli se rozhostilo ticho. Tevlop stál před svým pánem s očima stále sklopenýma k zemi a čekal, co bude dál.

Ale nesmíme ztrácet naději, začal konečně eodhen už mírnějším hlasem.

Za každou cenu musíme ubránit Santiel. A dokážeme to. Máme tři tisíce vycvičených a zdatných vojáků. Další čtyři tisíce vojáků chrání lid v povodí řeky ili. To znamená, že máme tři tisíce mužů a na cestě je pět tisíc elfských vojáků. Zás tak špatně na tom nebudeme. Počítám, že Valgarova armáda sem dorazí tak za týden, možná dříve. A elfové připlují už za tři dny. Máme dostatek času se připravit. Nevíme, jak dlouho bude tato válka trvat, proto nechte připravit podzemní sítě pro lid z alosu alespoň na týden. Vodu, jídlo, pokrývky

Jistě, můj králi. A kdy sdělíte svému lidu tuto zprávu? Kdy je necháte přemístit do podzemních sítí Santielu? zajímal se Tevlop a trochu se vzpřímil, takže vypadal ještě vyšší, než byl, a uhladil si černé, prošedivělé vlasy. V jeho hlase byla znát úleva poté, co se zdálo, že se král zase trochu vzchopil.

Ještě je čas. Vidíme, odpověděl mu zamýšleně eodhen. Prozatím a probíhají přípravy na boj.

Ano, králi. Smím se tedy vzdálit

Ano, ano, zamumlal král nepřítomně a zamýšleně si podepřel hlavu rukou.

Tevlop se krátce uklonil a chystal se odejít z místnosti, když v tom ho král ještě zadržel: Počkej

Tevlop se zastavil a otočil se zpět ke svému vládci: Ano, můj pane

O princezně Aranis a mém synovi žádné nové zprávy? zeptal se král utrápeně, ačkoli znal odpověď.

Bohužel ne, můj pane. Jediné zprávy, které jsme dostali, byly o bitvě o vesnici nas. Tam byli viděni naposled. Pomohli vesničanům a našim vojákům zahnat kirlopy, pane.

Ano, já vím, povzdechl si král a pokračoval: Vesnice nas, Sentur, Aztol, Runus a ada byly tímto zachráněny. A dál prý mířili do Zerovského lesa, podle plánu zdalipak už našli posvátného jednorožce. A jsou všichni v pořádku. Je můj syn ještě na živu

Jsem si jistá, že Faliena jen tak něco neporazí, otče, rozlehl se po komnatě sladký dívčí hlas.

Král vzhlédl a spatřil, jak se k němu blíží drobná dívka s vlnitými, plavými vlasy, v krásně zdobených, černomodrých šatech. Ve vlasech

se jí leskla stříbrná čelenka s drahokamy. Konejšivě se na krále usmívala, a jakmile k němu přišla, políbila ho na tvář.

Hned poté do místnosti přispěchala další dívka. Na první pohled bylo vidět, že je starší a zkušenější než ta první. Tmavé vlasy kaštanové barvy měla vyčesané na temeni hlavy do složitého účesu, kterému dominovala bohatě zdobená korunka, a do černých očí jí spadaly dva zatočené pramínky. Přistoupila ke králi rázným a hrdým krokem, v temně rudých šatech vyšívaných růžovou nití, a políbila ho na druhou tvář.

Jak se cítíte, můj králi zeptala se.

Její hlas zněl vyrovnaně a sebejistě.

Je něco nového

Tatínek se strachuje o Falienu, Kassandro, odpověděla za krále světlavá dívka.

ž zase si děláte starosti zeptala se ho trochu káravým t nem dívka, které říkali Kassandra.

Vždy víte, že vám to nesvědčí. Nemá žádný smysl zbytečně se strachovat. A navíc, jak znám svého snoubence, tak ten dojde až do konce. Nenechal by se jen tak zabít.

Všichni se o Falienu bojíme, tatínku, ozvala se opět blond dívka a objala otce kolem ramen. Ale jsem si jistá, že jsou všichni v pořádku.

Ach, děti moje. Snažte se mne tu utěšit, a přitom bych to měl být já, kdo by vám měl dodávat naději a odvalu, povzdechl si král.

To nic, můj pane, víme, kolik máte te starostí, uklidnila ho Kassandra.

Vypadala, jako by znala odpověď na každou otázku, a bylo vidět, že je velmi rázná a hrdá. Říkám vám už po několikáté, že vám kdykoli a s čímkoli ráda pomohu. Co se týče království, mám stejně zkušeností jako Falienu.

Ano, já vím, že mi chceš pomoci, Kassandro, a věř, že už mi pomáháš. Opravdu. Jen se prosím dál starej o Nelil jako doposud.

Kassandra se souhlasně usmála, ale její oči zůstávaly chladné. Pak se obrátila na Tevlopa, který se ihned uklonil.

Můžeš jít, Tevlope. My se o krále postaráme.

Tevlop se ještě jednou mírně uklonil a odešel.

Kolikrát ti mám opakovat, tatínku, že už jsem dost velká, abych se o sebe dokázala postarat sama zaprotestovala světlovlásá dívka a nadzvedla si dlouhé šaty, aby mohla k otci přistoupit blíž.

Všichni se o mne staráte až příliš. Je mi šestnáct, už nejsem dítě, otče.

Král se jen láskyplně usmál a pak se rozhodl sdělit dívkám nepříjemné novinky:

Válka se blíží, mé princezny. Za týden tu bude celá armáda temných nestvůr kirlopů a noxogů. A přijdou i Takrové

Nelil při posledním slově vyjekla a Cassandra znepokojeně svařtila obočí.

Král však dál pomalu pokračoval: Až připlují elfové, bude se naše armáda skládat z třinácti tisíc mužů. Valgarova armáda čítá celých patnáct tisíc kirlopů a noxogů. Musíme se připravit na boj. Až nastane válka, chci, abyste se společně s lidmi z alosu ukryly v podzemí.

Tak to ne, můj pane. Já zůstanu u vás, zvolala rozhodným hlasem Cassandra.

Já také přidala se k ní okamžitě Nelil.

V žádném případě Na Santielu nezůstane nikdo. Celý hrad se musí vyklidit a já se zúčastním boje. Takže vy budete pěkně v bezpečí v podzemí.

Kassandra si povzdechla:

Jak si přejete, můj králi.

Slib mi prosím, mé dítě, že dohlédneš na mou dceru. Že Nelil neopustíš, naléhal král se zoufalstvím v očích. Cassandra okamžitě přikývla.

Ovšem. To vám slibuji.

Ale já chci zůstat s tebou, tatínku vypískla Nelil. A nepotřebuji neustále chránit od téhle od Kassandry. mám se o sebe postarat sama

Dost zvolal král nekompromisně a upřel na dceru přísný pohled: kryjete se v podzemí, a chcete nebo ne. Jedině tak zůstanu alespo trochu klidný.

Ale

To je mé poslední slovo, zarazil ji tvrdě.

Poslechni svého otce, Nelil okřikla ji rázně Cassandra.

No dobrá. Jak si přejete, odsekla Nelil, pyšně zvedla bradu a uraženě odkráčela pryč. Její kroky se rozléhaly celou síní. Strážníci za ní zabouchli mohutné dveře.

Král si hlasitě povzdechl a unaveně si promnul čelo.

Nic si z ní nedělejte. Však ono ji to přejde, chlácholila ho Cassandra, když viděla jeho starostlivý výraz.

ž půjdu. V celém hradě je od rána hrozný zmatek. Jdu si trochu odpočinout do své komnaty.

Jen běž, dítě , schválil král a políbil jí ruku.

Věděl, že Cassandra bude výbornou královnou. Je chytrá, spravedlivá, přesvědčivá, odvážná a království zná dokonale. I když je také dost tvrdá a přísná, Falien si za svou ženu nemohl vybrat nikoho lepšího. Král eodhen si byl jistý, že pod synovou a Kassandřinou vládou i-landgarie jen pokvete. V hloubi duše doufal, že se jednoho dne navrátí časy míru a harmonie, jako tomu bylo za Eoglinovy vlády. Za vlády Prvního krále, jediného člověka, který mluvil s draky.

12

Kassandra vyšla z královny komnaty, která se nacházela nejvýš v celé Eleanor. V samém vrcholu věže bylo jen vězení a téměř nepoužívaná mučírna.

Dívka zamířila ke kamennému schodišti na konci chodby vpravo. Sešla po studených a pochmurně vyhlížejících schodech o patro níž, kde ležely její a Neliliny komnaty. Procházela chodbou s hlavou hrdě vztyčenou kolem mramorových soch elfů, prošla i kolem východu na Modrý most, vedoucího do jednoho z Dvojčat. Zastavila se až u vysokých dvoukřídlých dveří z ebenového dřeva. Rázným pohybem je rozrazila a vešla dovnitř.

Co chceš vyjela na ni podrážděně Nelil, sedící na obrovské posteli s bavlněným a hedvábným povlečením a peřinami. Postel stála naproti dveřím až u zdi, ve které se nacházela veliká okna s růžovými závěsy.

Kassandra za sebou zabouchla dveře, vznešeně přešla k jednomu z oken u Neliliny postele a vystavila se teplým slunečním paprskům, které skrz okno ozařovaly celý pokoj.

Dnes bude krásný den, řekla nakonec.

Ano, ale určitě jsi mi nepřišla říct jen tohle, zasyčela Nelil a opřela se o zlatavé opěradlo své postele s růžovými květy.

To opravdu ne, připustila Kassandra a obrátila se k ní. Nelíbilo se mi, jak ses dnes chovala ke svému otci. Má už tak starostí nad hlavu, a ještě aby řešil tvé rozmary.

Rozmary vyjekla Nelil. Chtěla jsem jen zůstat s ním, až nastane válka. Nechci být někde zavřená a ještě ke všemu s tebou. Pod tvými rozkazy bránila se.

Jsem o čtyři roky starší, Nelil. Je logické, že na tebe budu dávat pozor a ty mne musíš poslouchat. Jsem Falienova snoubenka a stanu se královnou.

Nelil se samolibě usklíbla: Ano, ale králem bude Falien, ne ty. To on bude vládnout ilandgarii.

Samozřejmě. Králem bude Falien, až se vrátí, přisvědčila Kassandra klidně a zkřížila ruce na prsou.

No jistě. Až se vrátí, že uchechtla se Nelil podezíravě. Ovšem, že by sis přála, aby se můj bratr už nikdy nevrátil a ty jediná se stala královnou.

Mluvíš nesmysly Nelil, napomenula ji Kassandra, ale její výraz zůstal i nadále chladně klidný.

Vždy je to pravda. Vždy jsi toužila po trůnu

Ano. Ale vládcem se stane tvůj bratr a já vím, že bude výborný král. A já mu budu stát vždy po boku, jako jeho milující žena.

Jsi pokrytec. Nemusíš tu přede mnou hrát divadlo. Přála by sis, aby se Falien už nikdy nevrátil, nedala se odbýt Nelil a z očí jí sršela nenávist.

Tak, a dost. Te se opravdu chováš jako malé dítě. Kdyby tu tvůj bratr byl, dostala bys domácí vězení.

A proč mi ho nedáš sama. Víš, že tebe neposlechnu, že provokovala dál princezna a jedovatě se usmívala.

Vždy jsi měla strach jen z něho. Je pravda, že on je jediný, kdo tě

dokáže zkrotit. Kéž by tu te byl a dal ti pár facek. Jistě by sis je zasloužila, odpověděla jí Cassandra ledovým hlasem.

OVŠEM Vy dva jste vždycky drželi při sobě. Ale mému bratříčkovi nikdy nedošlo, že jediné, o co ti kdy šlo, byl jeho trůn. Vždy byl velmi nedůvěřivý, ale tobě věřil za každých okolností. Což opravdu nechápu. Nikdy neviděl, jak jsi vypočítavá.

Kassandra už raději nic neříkala, změřila si Nelil zlostným pohledem a beze slova se vydala ke dveřím. S duněním za sebou zabouchla a zamířila do své komnaty hned za rohem. Otevřela podobné dveře, jako byly ty u Nelil, a pevně je za sebou zavřela.

Naproti dveřím se nacházela stejná okna jako u Nelil v pokoji. Jen dlouhé závěsy byly bílé. Podél oken byla rozestavěna čtyři křesla se sametovými modrými povlaky a polštářky. Prostřed stál malý zdobený stůl a na jednom konci místnosti byla dlouhá pohovka s bílým potahem. Vedle ní stál malinký stolek. Naproti, na druhém konci pokoje, stála velká postel s nebesky modrými peřinami a s hedvábným, průhledným přehozem s volánky. Vedle postele stály tři velké skříně z dubového dřeva a na zdech visely obrazy krajin a jednorožců.

Kassandra ztěžka usedla na svou měkkou postel. Složila obličej do dlaní a zůstala několik minut jen tak sedět. Poté vstala a zhluboka se nadechla, přešla k oknu a zavřela oči. Nechala se hřát příjemnými, teplými slunečními paprsky.

Náhle zvenku zazněl zvuk trubek, ohlašující něčí příjezd. Cassandra sebou prudce trhla. Kdo by mohl v tuto dobu plnou strachu a zabíjení přijet navštívit krále

Rychle se rozeběhla na chodbu. Král se zrovna hnal po schodišti a v závěsu měl trojici strážných.

MŮJ KRÁLI zavolala na něj Cassandra, přičemž běžela přímo k němu. Král se zastavil.

Co se děje? Proč ty trubky? zajímala se.

Někdo na nás čeká na nádvoří. Pojď, odpověděl eodhen stručně a společně s Kassandrou pokračovali dál po schodišti až úplně dolů.

Stráže rozevřely obrovské dvoukřídlé dveře z bílého mramoru a král

s Kassandrou vyšli z tmavého schodiště na prosluněné prostorné nádvoří. Prudké sluneční světlo je na chvíli oslepilo.

Když jejich oči konečně přivykly náhlému přívalu světla, rozhlédli se. Kolem dokola se tyčily mohutné hradby a nádvoří bylo vydlážděné kamenem. Kolem dokola byly velké záhony plné nejrůznějších květin a keřů. Prostřed nádvoří před věží Eleanor stála fontána ve tvaru okřídleného koně, z jehož tlamy tryskala voda. Sem tam se nacházel nějaký stánek s různými věcmi na prodej. Po celém nádvoří se procházeli dvořané a pár obyvatel z alosu. Ohromná brána, u níž stáli dva vojáci, byla otevřena. Několik dalších vojáků bylo rozmístěno na hradbách.

Oběma bylo ihned jasné, proč trubky hlásily něčí příjezd.

Přímo před nimi u Hlavní brány stálo ohromné stádo kentaurů. Král i ohromená Cassandra k nim okamžitě s úsměvem spěchali.

Zektore Dávny příteli zvolal radostně eodhen a pevně stiskl statnému kentaurovi chlupatou ruku. Kentaur s temně hnědým ko - ským tělem naznačil králi pohybem hlavy drobnou úklonu.

Je mi velkou ctí, můj králi.

Ale co vás přivádí sem, na Santiel, v tuto zlou dobu, příteli zají - mal se překvapený král a úplně zapomněl na Kassandru. Ale dívka si vždy uměla poradit.

Promi te, vložila se do začínajícího rozhovoru.

Chtěla bych vyjádřit svůj obdiv vám, kentaurům. Slyšela jsem, že jste byli vždy velkými přáteli krále a oddanými služebníky království.

Ach ano Omlouvám se, zvolal král omluvně. To je Cassandra, snoubenka mého syna Faliena a nastávající královna. Kassandro, toto je Zektor. Vůdce kentaurů.

Kassandra nadzvedla své šaty a elegantně se uklonila. Zektor jí úklo - nu oplatil.

Věřu, princ si opravdu umí vybírat, jedná-li se o ženy.

To umí, zasmál se upřímně král.

Bylo to snad poprvé po dlouhé době, kdy ho Cassandra viděla se smát. Bylo zjevné, že svého dávného přítele vidí opravdu velmi rád.

Můj králi, začal trochu vážnějším hlasem Zektor. Jistě už je ti

známo, že se k vám blíží armáda nestvůr. A proto jsme tady. Toto, a ukázal na stádo kentaurů za sebou, je mé vojsko, které chce bojovat za naše království, za naši zem, za dobro.

Král se doslova rozzářil. Pohlédl na stádo zdatných kentaurů a řekl:

Ani nevíš, jak moc nám přichází vaše pomoc vhod. Království je vám neskonale zavázáno.

Je nám ctí bojovat po boku lidí za záchranu Ilandgarie, dodal Zektor hrdě.

To je opravdu skvělá zpráva, usmála se Cassandra. A kolik členů má tvé vojsko, Zektore

tyři sta devadesát šest, má paní, zazubil se pyšně kentaur. A ještě něco. Myslím, že tato zpráva vás potěší ještě víc. Před pěti dny, když jsme se chystali vyjet na Santiel, jsme měli tu čest potkat prince Faliena a jeho výpravu.

Faliena vzdychla Cassandra s nadějí v hlase. A jak se mu vede

16

Je můj syn v pořádku? I celá skupina ptal se netrpělivě král.

Ano, všichni jsou v pořádku. Zrovna se potýkali s přesilou noxogů. Přispěchali jsme jim na pomoc právě včas a všechny ty potvory jsme pobili. Bylo to asi tři dny od vesnice Ismires. Princezna Aranis vám vzkazuje, že elfové velmi rádi království pomohou.

Ano, už jsou na cestě, ubezpečil kentaura král se zjevnou úlevou, když zjistil, že jsou všichni z výpravy naživu.

Mysleli jsme si to. Řeknu vám, byl to opravdový zážitek setkat se s elfy a s královnou země. A nyní budeme bojovat po jejich boku.

To ano, usmál se král vlídně. Ale te : vítejte na Santielu, přátelé

POROZ NÍ

Co myslíte, jak je to ještě daleko zeptal se Veragin a poplácal Herkula po krku.

Tak den cesty, ozval se z popředí Falienův hlas.

Obloha byla jako vymetená a slunce příjemně hřálo. Všude kolem se rozprostíraly louky a pole a tu a tam vyčníval pod zelenou dekou kopec a pár buků nebo vysokých bříz. V dáli byl ještě vidět okraj Zerovského lesa.

Princezna Aranis jela v čele na svém hřebci Adalasovi, jehož černá srst se na slunci nádherně leskla. Jí po boku jel princ Falien na svém plavém koni Kymovi. Za nimi je následovali na koních Eleas s avril a úplně vzadu klidně klusal vysoký kaštanově hnědý hřebec Herkules, který nesl v sedle Veragina a Snížka. Vedle Herkula šel bílý kentaur Temas a vysoko nad nimi kroužil sokol Donit. Několik stop od nich se po sametových kopcích porostlých orosenou travou proháněl oslnivě zářící bílý jednorozec, ztělesnění čistého dobra. Krásný a půvabný nadpozemsky krásný jako anděl. tíhlé a ladné tělo se napínalo v lehkém běhu a dlouhá hřívá a ocas za ním vlály jako čisté stříbro.

Všichni si začínali pomalu zvykat na jeho přítomnost, ale i tak to bylo velmi zvláštní, mít ztělesnění dobra po boku. Každý zřetelně cítil jeho přítomnost krásný a hřejivý pocit v srdci uklidující a povzbuzující dotek jednorozčovy síly. Vše v jeho dosahu jako by svítilo jasnými barvami a všechny květiny i rostliny rozkvétaly, jakmile se kolem nich jen mihnul.

Ale nejpodivněji ze všech se cítila Aranis. Od spojení s jeho mocí

i jeho duši se jí zbystrily smysly i vnímání. Vše jí te připadalo jakoby ostřejší a jasnější. Dokázala rozeznat stovky pachů vznášejících se ve vzduchu, vnímala přítomnost každého živého tvora a jeho myšlenky jí proudily do mysli intenzivněji než kdy jindy. Cítila se svobodnější a vyrovnanější než dřív. Byla smířená se světem i se vším kolem sebe. Najednou pochopila všechny zákonitosti přírody a porozuměla věcem, které předtím nechápala. A tohle všechno jí pomáhal vnímat jednorozec. Cítila přítomnost jeho mysli v té své, i když neslyšela žádné jeho myšlenky. Vířily jí v hlavě, ale nedokázala jim porozumět. Vnímala jeho pocity. Navzájem si viděli hluboko do duše. Byl to nádherný dar

Zároveň se ale proti své vůli děsila moci, jež jí dřímala v nitru. Moci dobra. Věděla, že ta moc je obrovská a že ona s ní ještě neumí zacházet. Neví, jak ji ovládnout. Kdykoli se jí pokusila jen dotknout, moc uvnitř ní se rozechvěla a snažila se vystoupit na povrch, ovládnout její mysl a pohltit ji. Stejně, jako tomu bylo před několika dny, kdy se spojila s jednorozcem a potom za podpory moci země i dobra zahнала čaroděje, který je pronásledoval. Tehdy při povolání síly dobra málem zemřela. Věděla, že s ní musí splynout. Ale stále nevěděla jak.

18

Jak říkal Eleas – dobro, tedy jednorozci, vlastní obrovskou moc, ale nedokážou ji využívat. Jsou příliš čistí, příliš mírumilovní, než aby dokázali svou moc použít k ničení nebo zabíjení, a to ani na svou ochranu nebo obranu proti zlu. Oni jsou dobro a zlo nechápou. Ale člověk nebo elf by jejich moci využít mohl, protože jeho mysl je jiná. Ale moc dobra by ihned vycítila svou nadřazenost a nadvládu nad myslí člověka či elfa – jejich mysl je mnohem slabší a zcela jiná než mysl jednorozců. Snažila by se svého nositele ovládnout, snažila by se podrobit si jeho myšlenky, chtěla by být volná stejně, jako je volná v těle jednorozců, protože je jejich součástí. Ale tím, že by ovládla mysl svého nositele, by ho také zabila. Takový člověk nebo elf už by neměl nic – ani vlastní tělo, ani vlastní myšlenky. Jen svoji duši, která by zůstala uvězněná v jeho těle, dokud by dotyčný nezemřel.

Tělo obyčejného člověka nebo elfa je na pojetí takové síly příliš slabé. Moc dobra by ho ihned ovládla a naprosto pozřela.

Ovšem tělo i mysl Aranis jsou jiné – ona je královnou země. Slouží

i vládne jejím silám a její tělo je posíleno. Ale i tak to pro elfku bylo těžké a moc dobra cítila svou nadřazenost a sílu nad jejím tělem. Nikdo nemohl moc dobra ovládnout, pouze jednorožci, jejichž mysl byla čistá a nevinná, zcela povznesená nad násilí a zlo. Byli na vyšší úrovni myšlení i bytí, byli ztělesnění dobra. Oni byli dobro. Moc dobra měla svou vlastní vůli, jelikož byla součástí jednorožců a součástí dobra jako takového.

Aranis v sobě nosila zlomek jednorožcovy vědomí, zlomek jeho duše i mysli, zlomek jeho síly. Ta síla se drala na povrch, nebo v jejím slabém těle i když bylo silnější než tělo člověka nebo kteréhokoliv jiného elfa se cítila stísněná a nevyužitá.

Ale v jednorožcově těle, ztělesnění dobra, byla volná. Protože moc dobra byla součástí dobra samotného, tedy součástí jednorožců.

Jak má tedy porazit černého čaroděje, když Aranis ani nedokáže poručit své moci. Má sice stále svou sílu země, jež je nyní ještě silnější než kdy dříve, ale to na zničení Valgara nestačí. To jí te dělalo největší starosti

Dříve se obávala svého úkolu, svého poslání. Měla strach ze setkání s jednorožcem, netušila, co ji čeká. Tyto obavy už ale byly dávno za ní. Nyní jí naháněla hrůza moc, kterou chovala ve svém nitru

19

Pojedeme tedy přes vesnici Nina do Rubínového údolí, přemítal Falien, upřeně zahleděný daleko před sebe, a pak do hor Dragor, za draky.

Ano, jen oni nám mohou pomoci zachránit království. Jedině draci se mohou utkat s Takry, poznamenala Aranis.

Víte princezno, začínám mít opravdu strach, ztišil Falien hlas a nejistě na ni pohlédl. Mám na Santielu celou svou rodinu, svůj lid, království a vůbec celá ilandgarie je pro mě vším. Neumím si představit, co bych si počal, kdyby byl Santiel dobyt.

To se nestane, odvětila s jistotou Aranis. Viděla jsem Santiel. Je silný. Postavili ho elfové pro Prvního krále a dali do něj veškerý svůj um. Santiel odolá a vojska ho ubrání. Jsem si tím jistá.

Falien si dlouze povzdechl:

Ještě, že se toho nedožila má matka.

Jak se jmenovala zeptala se Aranis vlídně.

Aliesa, usmál se Falien. Pocházela z bohatého rodu z města umin, stejně jako První král Eoglin. Až na to, že on byl původně chudý rolník. Její otec byl pánem tamního panství. Můj otec se do ní zamíloval, když tudy cestoval a její rodina ho pohostila ve svém domě. Potom si matku odvedl na Santiel a udělal z ní svou královnu. A že byla výborná královna Otec byl vždy příliš horlivý a emotivní. Ale ona měla dar ho usměřovat. Poslouchal ji a dal na její slova. Byla moudrá a laskavá. A mně i mé sestře dala všechnu lásku, kterou v sobě měla. Brzy ale zemřela na zápal plic.

To je mi líto, jistě to byla výjimečná žena. Ale co vaši prarodiče

Oba už jsou mrtví. Zemřeli krátce po matčině smrti. O panství se stará matčin bratr, můj strýc. Viděl jsem ho jen párkrát A navíc te musí čelit útokům kirlopů, kteří napadají města a vesnice v povodí ili. Ale městu umin se prý zatím vyhnuli. Ovšem, kdo ví, jak je to te .

Znenadání se princův ků Kym zastavil a začal znepokojeně pohazovat hlavou. Adalas ho napodobil a mírně se vzepjal.

Co je to s nimi rozčilovala se avril, když už byli neklidní všichni koně.

Něco se sem blíží, zašeptala strnule Aranis.

Ano, přisvědčil soustředěně Temas, cítím, jak se mi zem pod nohama chvěje.

Za chvíli už bylo cítit nejen chvění půdy, ale slyšeli i ohromný dusot spousty kopyt. Náhle se před nimi zpoza zeleného kopce zvedl zvířený prach a vzápětí se v jeho oblaku vyřítilo ohromné stádo Mullů. Stovky velkých zvířat podobných bizonům nebo buvolům se splašeně hnalo přímo k Aranis a jejím přátelům.

Mullové měli krátkou černou srst, ale nohy měli pokryté dlouhou kožešinou. Na krátkém krku jim seděla mohutná podlouhlá hlava se zacuchanou hřívou. Oči měli velké a kravské uši malé, což vypovídalo o tom, že se tato zvířata řídila především zrakem a možná i čichem. Nad ušima Mullům vyrůstal pár dlouhých rohů stočených dopředu a připravených k boji. Na čele se jim pod sebou tyčily další dva krátké rohy. Jejich ocasy byly podobné ko skému ohonu.

Akeltas , vydechl Falien, řítí se přímo na nás

Všichni okamžitě přitáhli otěže a obrátili koně zpět. Pustili se do trysku, ale splašené stádo Mullů měli za zády. Jednorozec se našťestí držel daleko z jejich dosahu.

Míjeli jeden kopec za druhým. Konečně se uhnuli stranou a sjeli z prudkého svahu na malý palouček pod vysokou skálu. Mullové je minuli jen o vlásek a řítili se stále dál a dál k pobřeží Nekonečného moře, které omývalo celou ilandgarii, až po její severní cíp. Od Démantového ostrova až po zemi dobra Etelwen se táhlo Moře divoké.

Páni takhle velké stádo Mullů jsem ještě neviděl, zahuhlal vyjeveně Temas.

Tady, v blízkosti Rubínového údolí, je to zcela běžné, vysvětlil mu poněkud z míry vyvedený Falien.

Je tu velmi úrodná půda a všude, kam jen oko dohlédne, se rozkládají samé kopce, pastviny nebo rovné plochy. Kopytníkům se tu daří velmi dobře. Mají tu dostatek potravy a lidé se tu zaměřují především na chov dobytka. I když na druhou stranu tu zvířatům hrozí stálé nebezpečí od divokých šelem z hor Dragor.

Něco ta zvířata ale muselo vyděsit, usoudila avril a upravila si dlouhý ohon bílých vlasů, pocuchaný od větru. Její klisna Jasmin sklonila hlavu a dala se do spásání š avnaté trávy. Musela přece před něčím utíkat, ne

Ano, souhlasila Aranis, cítila jsem jejich strach. Něčeho se bála.

Veragina to zneklidnilo a začal se znepokojeně rozhlížet po okolí. Případný nepřítel přece může být ještě nablízku.

Měli bychom jet dál, navrhl nakonec mladík, který neustále bedlivě pozoroval krajinu kolem.

Souhlasím, přikývl Eleas, cítím ve vzduchu nebezpečí. Raději poje me.

Ale v tu chvíli je zahalil dlouhý, temný stín. Otočili se a spatřili nad hlavami na zeleném vrchu obrovskou šelmu. Slunce jí dopadalo za záda a vrhalo tak její podlouhlý stín dolů na palouček.

Pozor vykřikl Eleas a ukázal na šelmu, krčící se na svahu. Ta už dál neváhala ani vteřinu a dlouhým skokem po nich vystartovala.

Silné nohy nesly štíhlé tělo a hbitě se odrážely od země. Dlouhý a mohutný ocas sloužil šelmě jako kormidlo a elegantnímu tělu dominovala malá hlava s jasnými žlutými očima. Nad nimi zvířeti vyrůstaly dlouhé, špičaté uši a srst kolem hlavy se zdála být tvrdá, jakoby z nějakých štětín. Tluma šelmy byla vyzbrojena třemi řadami ostrých zubů a pod krkem jí vyrůstala dlouhá tvrdá srst, stejně jako kolem hlavy. Zvíře mělo světle hnědou barvu s několika bílými číčky a srst kolem očí byla také bílá stejně jako uši.

Šelma se řítila z kopce s neobyčejnou lehkostí. Každý její pohyb působil velmi ladně a hbitě. Bylo vidět, jak se jí napíná každíčkový sval v těle. Silné nohy se odrážely od země a šelma několika přesnými skoky zaútočila na Falienu, kterého měla nejlíže.

Všichni koně se začali vyděšeně vzpínat a šelma s roztaženými drápy strhla Falienu i s jeho koněm Kymem k zemi. Princ upadl několik stop od Kyma, a kočka se odkutálela ještě pár metrů za něj. Kym se ihned postavil znovu na nohy a vyděšeně odběhl stranou. Falienu se snažil zvednout také, ale šelma už stála za ním s viditelně velkou chutí roztrhat ho na malinké kousičky, které by si pak dopřála jako vydatnou svačinku.

Princ sáhl po meči, ale s hrůzou zjistil, že při pádu přistál až příliš daleko od něj. To už ale z koně seskočil Veragin se svým mečem vztyčeným a připraveným zasáhnout. Ovšem šelma opět zaútočila na prince, který si kryl hlavu rukama.

Skočila na něho a třemi řadami ostrých zubů se mu zakousla do paží, chránících obličej. Veragin se k nim přičítal a pokusil se šelmu probodnout mečem. Ta ale uskočila stranou, ihned zaujala bojovnou pozici a přitom hlasitě zařvala. Podobalo se to spíše kočičímu ječení, ale i přesto to byl řev hluboký a strašlivý. Princ se rychle postavil a zjistil, že jeho meč leží kousek od nohou té velké kočky. Šelma přitáhla oštěp své klisně, která byla už značně neklidná, a připravila si luk a šíp.

Zdálo se ale, že šelma je velmi chytrá, a bez váhání znovu zaútočila na neozbrojeného Falienu. Strhla ho k zemi. Veragin k nim konečně doběhl s připravenou zbraní a chystal se útočnicka zabít.

NE vykřikla náhle Aranis, až se Adalas mírně vzepjal.

Veragin se překvapeně zarazil, čehož šelma využila a uskočila stranou. avril však na nic nečekala a napjala luk.

NE avril Zadrž vykřikla Aranis znovu a seskočila z Adalase.
Počkej

Co to děláš, Aranis rozkřikl se Veragin, zatímco šelma opět výhruzně zařvala. Aranis přispěchala k udivenému, a také zřejmě značně naštvanému Veragynovi a sklonila jeho napřažený meč.

Nemůžeme ji přece zabít. Je to jen nevinné zvíře, okřikla ho.

Pak ale zabije ona nás osopil se Veragin na dívku podrážděně. Aranis na něj jen odmítavě pohlédla a beze slova vysvětlení zamířila rovnou k rozzuřenému zvířeti.

Zbláznila ses vykřikl zděšeně Veragin a snažil se ji chytit za ruku, ale Aranis se mu hbitě vysmekla.

Princezno, co to ksakru děláte nechápal Falien a vyděšeně na ni zíral z trávy.

Nechte ji zarazil je oba Eleas. Ví, co dělá.

Princezna přistoupila k šelmě, která byla příkrčená u země, připravená zaútočit, a výhruzně přitom vrčela. Elfka si před ní klekla a zadívala se jí hluboko do zářivě žlutých očí. Bylo to těžké, protože zvíře bylo vyděšené a rozzuřené zároveň, ale za okamžik se jejich mysl propojila a Aranis vložila své myšlenky mezi ty její

Po chvíli si šelma sedla a stočila ocas kolem těla. Její výhruzný postoj byl pryč. Elfka k ní natáhla drobnou ruku a pohládila ji po hebké tváři.

Veragin s Falienem jen ohromeně zírali a Temas zapomněl údivem zavřít pusou. elma se za okamžik zvedla a se spokojeným vrněním odkráčela pryč.

Aranis se s úsměvem vrátila k Adalasovi. Pak pohlédla na kopec nad sebou, kde spatřila třpytícího se jednorozce. Vlídne se na něj usmála a srdce jí zaplavil hřejivý pocit.

Jak jste to udělala žasl nevěřičně Falien. To zvíře nás chtělo zabít

Ano. Jen proto, že mělo hlad. Zdáli jsme se být snadná kořist, odpověděla Aranis s klidem.

Ale jak jsi to udělala – zopakoval netrpělivě Falienovu otázku Veragin.

Spojila jsem se s ní myšlenkami. Pochopila, že my pro ni nejsme vhodná kořist. Řekla jsem jí, že jí neublížíme, když odejde za jinou potravou. Poznala, že jsme na jiné úrovni myšlení a inteligence, než zvířata jejího druhu. Byla velmi chápavá. Zrovna čeká mláta.

Málem jsem zabila nevinné zvíře, a ještě ke všemu březí samici. Odpusť, Aranis, zalitovala avril a zahanbeně sklonila hlavu. Aranis na ni jen vládně kývla.

Je to jen zvíře, ozval se nevěřičně Falien, zvíře, které nás napadlo.

Vy byste ji klidně zabil, i když byla březí – obrátila se na něj princezna pohoršeně.

Nevěděli jsme, že je březí, a kdyby nás chtěla doopravdy zabít, tak ano. Vždy je to jen hloupé zvíře, princezno. Nám lidem se přece vůbec nepodobá, jsme mnohem inteligentnější.

24

To ano – idem se zvířata vůbec nepodobají. Jsou totiž mnohem ušlechtilejší – rozkřikla se Aranis rozzuřeně, až to všechny zaskočilo.

diveně se po sobě podívali. Veragin ji takhle ještě nikdy neviděl.

Zvířata jsou totiž nevinná a mírumilovná. Zabíjejí jen kvůli potravě a přežití. Neznají zášť, namyšlenost, povýšenost, závist, mocichtivost, ani nenávist, jako lidé. Nedokážou plánovat pomstu nebo vraždu. A to je jejich ctnost, zatím co váš je to největší problém. Nechápete, že zvířata mají stejné právo na život jako my všichni. Jsou to také živé bytosti – cítí strach, bolest, smutek i radost. Každé je úplně jiné, stejně jako každý člověk nebo elf. V podstatě jsou mnohem vznešenější než lidé a elfové, právě proto, že nedokážou cítit závist nebo zášť ani další špatné lidské vlastnosti, které každého člověka nakonec dovedou jen k záhubě. Navíc zvířata tuto zem obývala mnohem dříve než vy, takže mají větší právo na život tady, než kdokoli jiný. A pro tohle všechno elfové zvířata uctívají, nezabíjejí a už vůbec nejedí.

Falien na to nedokázal nic říct. Jen mlčky sebral svůj meč ze země a poníženečně se Aranis podíval do očí, které te byly nezvykle tvrdé.

Promi te, zašeptal, máte pravdu. – idé si tohle nikdy neuvědo-

movali. Ani já ne. Ale od te to budu brát na vědomí. Mám se od vás ještě hodně co učit, princezno. Zdaleka neznám ilandgarii a její život tak, jak jsem si myslel. Chtěl bych být tím nejlepším králem, a proto musím ještě pochopit spoustu věcí, abych je pak mohl naučit svůj lid.

Aranis se te tvářila trochu mírněji.

Jsem ráda, že to chápete, řekla chladně a odkráčela k Adalasovi.

Budeme pokračovat v cestě

Já bych se docela nejdřív najed, ozval se nesměle Snížek, zabořený v Herkulově sedle. Je čas na oběd, ne

Dobře, souhlasila Aranis, ale stále se tvářila trochu podrážděně.

Všechny to dost překvapilo, protože ji takhle rozzuřenou ještě nikdy neviděli. Vždy byla velice mírná a klidná. Ve všem hledala jen to dobré a krásné. A navíc s Faliem vycházela velmi dobře a oba se navzájem měli v úctě.

Princ zkontroloval brašny připevněné na Kymových zádech. Po tom, co se Kym svalil na zem, když na něj skočila ta šelma, se Falien obával, zda jsou všechny věci uvnitř ruksaku v pořádku. Ihned rukou zamířil do nejmenší z kapes přepásané dvěma pásky.

Ale ne zvolal úzkostlivě. Jeho obavy se naplnily:

Vlkodlačí sérum se rozbilo.

Cože No to snad ne rozčillovala se avril. Mohlo se nám hodit.

To je škoda, ale už s tím nic nenaděláme. A co sérum proti jedu Geftira zeptal se Eleas. Falien ještě jednou zapátral v kapse a pak s úlevou oznámil, že toto sérum naštěstí zůstalo nepoškozené.

Po obědě všichni nasedli znovu na své koně a mířili dál do vesnice Nina a pak do Rubínového údolí. Před nimi se rozprostírala široká louka porostlá bílými květy. Vysoká tráva se vlnila v mírném vánku a sahala koním až do půlky nohou. Aranis jela v pozadí a pozorovala pobíhajícího jednorozce několik metrů od sebe. Vložila své unavené myšlenky do jeho mysli a nechala se unášet konejšivým pocitem úlevy a pochopení. Jednorozcova síla jí proučila v žilách a posilovala její duši a tělo. Nemohla uvěřit, že se s ním opravdu spojila

Aranis , ozval se Veragin a přiklusal s Herkulem vedle ní. Aranis zamrkala a odtrhla svou mysl od jednorozce.

Ano

Mrzí mě, že jsem na tebe předtím křičel. Nechápal jsem, co chceš dělat a proč jsi mi nedovolila to zvíře zabít. Ale te už tomu rozumím promi , omlouval se trochu rozpačitě.

To nic, Veragine. Opravdu, usmála se. Chvilí bylo ticho a Aranis se zdála být myšlenkami úplně někde jinde.

Není ti nic zeptal se po chvíli váhavě Veragin.

Poslední dobou mi připadá, jako by ses kvůli něčemu trápila.

Princezně se na tváři objevil něžný úsměv a pohlédla Veraginovi zhluboka do očí.

Nevím, co mě vlastně trápí, Veragine. Nejspíš si začínám doopravdy uvědomovat, co mě čeká. Od nalezení jednorozce a spojení s jeho mocí a duší, se cítím jiná

Dívám se te na svět trochu jinak. Cítím, jako bych najednou všemu rozuměla. Jako bych pochopila pravý smysl života, země přírody Cítím se zkušenější a moudřejší, silnější Je to zvláštní a nový pocit, na který si musím zvyknout. A navíc mi dělá starosti moc dobra, která te dřímá v mém nitru. Nemusíš si o mě dělat starosti, chce to jen čas.

Asi si neumím představit, čím te procházíš. Je to na mě všechno moc složité. Ale ty to jistě všechno dokážeš pochopit a smířit se s tím. Ty ano, Aranis. Nikdy jsem nepotkal nikoho, kdo by měl tak velké srdce, jako ty. To je nejspíš také hlavní důvod, proč tě miluju

Aranis na to nic neřekla. Jen se sklíčeně opět zadívala na jednorozce. Veragin ji však něžně vzal za ruku. Její malá ručka nebyla v jeho silné a mužné dlani skoro ani vidět.

Ehm, ehm odkašlal si Snížek, sedící Veraginovi v klíně, nemohli byste si to nechat na někdy jindy Začíná se mi dělat docela špatně.

To už přeháníš, Sněhu obořil se na něj Veragin.

Tak nás neposlouchej, když ti to tak vadí

To nejde, když ti sedím přímo pod nosem ohradil se Snížek nakvašeně.

Tak si jdi po svých

Klidně, ale ty pitomý koně jdou hrozně rychle Kdo jim má stačit

No tak radši ztichni a všímej si svýho usadil ho konečně Veragin.

Aranis se při pohledu na ty dva pobaveně rozesmála. Vypadali opravdu komicky, když se poš uchovali.

Najednou jí přistál na rameni Donit. Protáhl si svá stříbřitě šedá křídla a elegantně je složil k tělu. Aranis ho pohladila po hebkém peří.

Je to zvláštní, ale od doby, kdy se k nám Donit přidal, jsem se s ním ještě nedokázala spojit myslí , řekla zamyšleně.

No a odsekl nechápavě Snížek.

Veragin po něm šlehl zlostným pohledem a poopravil jeho nezdvořilou otázku.

A co to znamená

No, zvířata obvykle nedokážou vědomě zablokovat svou mysl, vysvětlovala Aranis.

Když se spojím s jejich myšlenkami, jsou vždy čisté a upřímné. Nedokážou lhát nebo zapírat. A jejich mysl je otevřená. Zvířata ji zkrátka nedokážou před někým nebo něčím uzavřít. Jen když jsou vyděšená nebo rozzuřená, pak je těžší do jejich vědomí proniknout, protože se jejich myšlenky zaostřují jen na ten jeden konkrétní podnět, který je tolik vyděsil nebo rozzuřil. Jejich mysl je pak zaplavena jen strachem či zlobou a odmítají přijmout cokoli jiného.

Ale Donit mě do své mysli nepouští úmyslně. On dokáže své myšlenky uzavřít. Dokáže vycítit, že se chystám do jeho vědomí vstoupit. A toto dovedou poznat jen kouzelné bytosti zvířata s kouzelnou mocí nebo s kouzly v krvi.

Zaujatě si Donita prohlížela.

Třeba i ty Snížku. Možná o tom ani nevíš, ale svou mysl přede mnou umíš uzamknout a už jsi to několikrát nevědomě udělal.

Já To jako fakt divil se Snížek. A to ses mi jako už někdy pokoušela dostat do hlavy

Ano. Párkrát jsem to ze začátku zkoušela. Ale už je mi jasné, že se mi to nepodaří. Chtěla jsem jen vyzkoušet komunikovat s tebou pomocí myšlenek.

Aha Hm, ale to radši ne, usoudil kočkoroh vzápětí, když si uvědomil, jaká všechna tajemství by mohla Aranis v jeho hlavě objevit.

Jak si přeješ, usmála se dívka.

HLAS Z NOST

Den se chýlil ke konci a na obloze se za celé odpoledne objevily první mraky. V dáli se rozkládaly vysoké kamenné skály, po kterých se proháněly Trixi – malé stádo horských koz. Vpředu se táhlo široké pole s vysokým obilím sytě oranžové barvy, na jehož konci stála vesnice Nina.

Výborně. Tak jsme tady, pochvaloval si spokojeně Falien.

28

Až projedeme vesnicí, budeme muset projet přes přítok řeky Milií do Rubínového údolí.

Když se přiblížili k vesnici Nina, obloha už zářila teplými, červeně purpurovými a fialkovými barvami, pohlcujícími celé pole s oranžovým obilím, které te vypadalo, jako by rudě hořelo.

ž na první pohled se zdála být vesnice velmi chudá a stará. Byla zcela jiná než vesnice Ismires, která oplývala krásou. Nina vyhlížela dost zchátrale. Domy zde byly sice stejného stylu jako v Ismires – nízké a dlouhé, se střechami obvykle porostlými mechem, ale bylo na nich něco divného. Až když všichni opatrně vstoupili do vesnice, uvědomili si, co ji dělá tak zchátralou a bez života. Nina byla totiž vypálená. Některé ohořelé domy byly zcela rozpadlé. Tráva všude kolem byla spálená a ušlapaná, stejně jako hlína na cestě.

Co to má znamenat – zašeptal zmateně Falien. Co se tu u všech Akeltas stalo

Vesnici někdo vypálil. A muselo to být nedávno. Domy jsou čerstvě ohořelé, oznámil chladně Veragin a seskočil z koně. Ostatní ho následovali, jen Snížek zůstal v sedle.

Že by kirloповé napadlo avril.

Možná, připustil Eleas. Ale spíše to vypadá, že celá vesnice čistě shořela. Nevidím žádné známky boje.

Ne, po kirlopech ani stopy, vložil se do debaty opět Veragin, který prsty prozkoumával udusanou zem.

Tady pobíhala spousta lidí. Ale žádné velké nestvůry. Ne, kirloповé ne.

Tak kdo tedy A proč A kde jsou všichni lidé Přece nemůžou být všichni mrtví , strachoval se Temas a rozhlížel se po vesnici, ale protože se rychle smrákalo, moc toho, kromě domů kolem, neviděl.

Princezno Co je to s vámi ozval se znenadání Falien a chytil v podpaždí Aranis, která se málem skácela k zemi.

Proboha , hlesla Aranis a snažila se popadnout dech. Opírala se o Falienu a dlaně tiskla ke svému čelu.

Co se děje Aranis přispěchal k ní rychle Veragin.

Ach bože ne , sténala tiše, jako by byla uvězněna ve své vlastní hlavě a nic kolem sebe nevnímala.

Aranis křikl na ni ustaraně Veragin a uchopil ji za ruce, takže jí je odtrhl od hlavy.

Smrt , zašeptala Aranis a upřela na něho své vyděšené, velké modré oči.

Smrt všude kolem je všude všude tady smrt

Cože nechápal Falien a ve tváři se mu začínala pomalu zračit hrůza.

Hned nato k ní rychle přiskočil Eleas.

No tak, jen klid, Aranis. Vzpamatuj se

Cítí mrtvé, vysvětlila avril zmatenému Falienovi a Temasovi a přichystala si luk.

Jsou všude Spousta mrtvých , vydechla nakonec Aranis, ale zdálo se, že už se zas začíná vracet do normálního světa.

To je v pořádku, pohlédla vděčně na Falienu, který ji celou dobu podpíral, a opatrně se zas postavila na vlastní nohy.

Cítím je všude kolem zemřela tu spousta lidí

Temas se zatvářil zmateně a vyděšeně zároveň .

Ale jak – jak to víte

To je složitější – osopila se na něj nedůtklivě – avril.

Aranis dokáže vycítit smrt stejně jako život. Patří to k její moci královny země

Poj te, půjdeme dál, vyzval je mírně Eleas.

Aranis se zemdleně chopila jeho paže a všichni pokračovali v chůzi.

Doufal jsem, že se tady najíme v nějaký pěkný hospůdce a místo toho nás tady nejspíš obklopujou mrtvoly. To se mi nelíbí. Poje me pryč – k oural roztřeseně Snížek. Veragine, prosím, poje me odsud

Ne, Sněhu. Ještě ne. Musíme zjistit, co se tu stalo. I když se obáváme, že začínám tušit, oč se tu jedná – , odpověděl mu tichým hlasem Veragin a vedl Herkula se Snížkem v sedle hlouběji do vesnice, kterou už zahalovala černá tma, nasáklá vůní smrti. Jediným světlem jim byl velký jasný měsíc a stříbřitá zář jednorozce.

Je to tu dost strašidelný, že jo – koktal Snížek a strachem mu drkotaly zuby.

30

ž jsem říkal, že se mi to tu vůbec nelíbí. Po-poje me pryč, než se objeví nějaká pří-příšera a já vás budu muset zachra – ovat

Ale snad by se náš chrabrý a odvážný sir Snížek nebál – začal si ho dobírat Veragin a ve tváři se mu objevil posměšný úšklebek.

Tiše – okřikla je – avril.

Myslím, že jsme dorazili na jakési malé náměstí. Vše je tu spálené, domnívám se, že jsou opravdu všichni mrtví.

prostřed malé návsi stála měsíčním jasem ozářená velká kamenná studna, nad kterou se tyčil vysoký dubový kmen. Dříve to býval zdravý a mladý strom, teď byl ale ohořelý a holý, bez větví a listů. Naproti studni stály dvě rozpadlé lavičky. Kolem celého náměstíčka byly ohořelé a polorozpadlé domy a v každém rohu náměstí se tyčil vždy jeden silný strom.

Podívejte – Táhle na tom stromě něco visí, upozornil tiše Temas ostatní a ukázal na tlustý dub u rozpadlého domu. Tento strom byl jako jediný zdravý a živý. Zcela nepoznamenaný ohněm. A opravdu na něm bylo něco zavěšeného. Ale z té dálky a ve tmě, která se zdála být stále hustší, se dalo těžko rozpoznat, co to je.

Všichni tedy vykročili nejistým krokem k onomu stromu. Ale to, co tam spatřili, by raději nikdy neviděli.

Ach proboha zvolala Aranis ještě dřív, než stačili rozpoznat, co je na silné větvi stromu pověšené.

Co se děje zeptal se jí ihned Eleas.

To je strašné strašné, začala panikařit elfka a couvat nazpátek.

Aranis Co je to s tebou divil se Veragin a ustaraně pohlédl na Elease, který byl stejně zmatený.

Já vím, co to je, šeptla zděšeně, když vtom se zvedl vítr. Jeho závan k nim přinesl zápach popela ze shořelého dřeva. Ale mimo to bylo ve vzduchu cítit i něco jiného. Puch ohořelého masa se te vznášel všude kolem a přebíjel všechny ostatní vůně a pachy vesnice.

svatého jednorozce, zděsil se Temas s pohledem upřeným na strom. Pomalu k němu přiklusal blíž a vzápětí i na svých čtyřech nohou mírně zavrával. Otočil se k ostatním s hrůzou a odporem ve tváři:

Jsou to lidé. Na té větvi jsou oběšeni lidé

Všichni strnuli. Po chvíli vzpamatování opatrně přistoupili ke stromu. Aranis se třásla po celém těle věděla, co tam spatří.

Na prostřední silné větvi byla na provaze pověšena tři těla se smyčkou kolem krku. Na první pohled bylo jasné, že už jim není pomoci. Zčernalá těla byla ohořelá na kost, ale i tak bylo poznat, že se jedná o mladého muže, ženu a asi devítiletého chlapce, který byl pověšený mezi nimi. Byl to příšerný pohled. Nebylo jisté, zda ti tři nejdříve uhořeli, a až pak byli oběšeni, nebo jestli byli oběšeni a pak upáleni. Zápach z jejich ohořelých těl byl nesnesitelný.

Asi budu zvracet, zakoural Snížek a zabořil se ještě hlouběji do Herkulova sedla.

Kdo mohl něco tak krutého a ohavného udělat To nemohl být člověk taková krutost se snad ani v lidském nitru nemůže skrývat, vzlykla Aranis a s beznadějí v očích hleděla na nevinné oběti.

Cítím cítím jejich bolest, strach a utrpení, s jakým umírali

Veragin už ten pohled nemohl vydržet a odvrátil se stranou. Pohládl svého koně po hřívě a zahleděl se někam do tmy.

Snížek se vynořil ze sedla, zadíval se na mladíka a spatřil, jak se v jeho obličejí střídá nenávist a zloba s lítostí a výčitkami.

Veragine Ty víš, čím je to práce, že

Ovšem, že to vím, Sněhu , zabručel Veragin tichým hlasem, aby je ostatní neslyšeli. Na něco takového se nedá zapomenout. Tohle dílo se nedá nepoznat

Dělá to naschvál Chce ti oživit minulost Tohle má být určité znamení Znamení pro tebe , šeptal Snížek a jeho velké zelené oči v husté černé tmě přímo zářily.

Já vím, ale já na jeho hru nepřistoupím. Nepřinutí mě, řekl rozhodně Veragin a zadíval se Snížkovi upřeně do očí. Musím ho zastavit. Tohle musí přestat. Musí pochopit, že já už jsem se rozhodl a on to nemůže zvrátit.

Jo Přesně tak Jestli si myslí, že tě tímhle k něčemu donutí, tak to je na omylu

Ano, ale nesmíme ho nechat, aby něco takového dělal dál.

32

Kdo aby co dělal Ty snad víš, kdo tohle všechno spáchal ozval se Falienův podezřívavý hlas. Veragin se prudce otočil.

Ne, nevím. Ale zřejmě nějaký netvor ve Valgarových službách.

Ale jaký a proč uvažoval Eleas, přičemž Falien nepřestával probodávat Veragina nedůvěřivým pohledem.

Vždy na ničení vesnic ilandgarie tu má Valgar přeci kirlopy. Ale po těch tu není ani stopa. Tak proč by na jednu obyčejnou vesnici posílal někoho jiného A proč tu ten někdo zanechal ty oběšence Případá mi, jako kdyby to bylo schválně. Ten někdo musel vědět, že sem přijdeme a uvidíme to. Někdo chtěl, abychom to viděli

Ale proč nechápala roztřesená Aranis.

Musel to být ten muž s Dargwlky, usoudila avril zamyšleně. Kdo jiný Je jasné, že po nás jde. Má přece za úkol získat jednorožce pro Valgara, aby mohl být Golrog osvobozen. Možná, že nám takhle zanechává jen jakási znamení. Možná, že se nám takto vysmívá a někde na nás čeká.

Je to možné , souhlasil se svou sestrou váhavě Eleas.

Ale co je to za netvora, když dokáže být takhle krutý a nelítostný nechápal Temas.

To je právě to nejhorší, pokračovala avril.

Nevíme, co je zač. Nevíme, jakou mocí vládne. Nevíme, jaký nepřítel to proti nám vlastně stojí, co od něj můžeme čekat. Nevíme o něm nic.

Je to nejspíš nějaký čaroděj nebo zaklínač, vložila se do hovoru Aranis.

Použil na svou ochranu přede mnou ohnivou kopuli. Takže asi ovládá moc ohně, nebo to možná bylo jen nějaké kouzlo. Možná nevládne žádné určité moci. Jen využívá různá kouzla. Nebo možná

Těch možná je zkrátka příliš mnoho. Musíme být připraveni na vše, shrnul to celé Eleas a ještě jednou pohlédl na spálená těla na větvi.

Takže už můžeme jet Prosíím škemral Snížek.

Měli bychom je řádně pohřbít, navrhl Falien a ostatní s ním, i když ne příliš nadšeně, souhlasili.

Veragin se vyšplhal na strom a odřízl těla z větve. Poté Aranis svou mocí země vyhloubila pod stromem tři jámy a společně do nich těla uložili a pokryli hlínou. Aranis ještě pomocí malého kouzla vytvořila na hrobech fialové květy elfské květiny Ilumiell, kterou podle pověsti stvořil pták Fénix z Fialového plamene po smrti první královny elfů. Ilumiell měla dlít na jejím hrobě po celé věky a nikdy neuvadnout. A tak se Ilumiell stala smuteční květinou elfů, která rostla na všech jejich náhrobčích, stejně, jako nesmrtelná rostlina Meandra rostla na hrobech dávných lidských králů. I na hrobě Prvního krále Eoglina. Meandra však nebyla typickou smuteční rostlinou jako Ilumiell. idé ji zasazovali na hroby, protože nikdy nezemřela, stejně jako jí zdobili své domy.

Nakonec zbývalo pronést pár slov, která se obvykle říkají na pohřbech.

Obřad jim zabral skoro celou noc, takže když skončili, už svítalo. Všichni byli velice unavení, ale přáli si jedině: dostat se už konečně z této vesnice pryč.

Proto ihned nasedli na koně a vyjeli k Rubínovému údolí.

RUBÍNOVÉ DOLÍ

Mám hlad a chce se mi spát, bručel podrážděně Snížek. Byli už zhruba dva kilometry za vesnicí Nina a skoro všichni spali v sedle. Jen Donit byl stále plný síly a tiše jim kroužil nad hlavami.

Nemůžeme na chvíli zastavit – skučel dál Snížek.

Má pravdu, usoudil Eleas, odpočineme si a najíme se.

No konečně dostal někdo skvělejší nápad – zaradoval se kočkoroh.

Počkat – zarazila je – avril a napřímila se v sedle. Slyšíte

Co zas – zak – oural otráveně Snížek a stočil oči v sloup.

Ano, to je řeka. Slyším hučet proud vody – objasnil ihned všem Veragin.

Přesně tak – To znamená, že jsme asi tak necelé dvě míle od pramene řeky Milie, za kterou už se nachází Rubínové údolí. Ještě chvíli a můžeme si odpočinout tam.

To je pravda. Ještě chvíli to vydržíme, souhlasil nakonec Eleas a všichni pobídli koně do kroku.

No to snad ne – Já umírám hlady – ječel Snížek, ale nikdo ho neposlouchal.

Jen Veragin, sedící s ním v sedle, na něj zasyčel:

Tak už mlč, Sněhu

Všude kolem se rozkládaly rozlehlé pláně a pole. Krajina se barvila všemi odstíny zelené a čím dál více se začaly objevovat husté keře a aleje listnatých stromků s růžovými a zlatavými korunami. Na obloze se líně proháněly sněhobílé obláčky vypadající jako dovádějící zajíci.